

**R. P. Georgii De Rhodes Avenionensis, È Societate Iesv,
Philosophia Peripatetica, Ad Veram Aristotelis Mentem**

Rhodes, Georges de

Lvgdvni, 1671

Sect. j. Propria ratio & quidditas actus vitalis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-95638](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-95638)

Actum prout mouere potest intellectum ad intellectionem, sicque datur circulus vitiosus, & petitio principij.

Respondeo negando quod obiectum in ratione obiecti contineat actum in suo conceptu; nam intelligibile v. g. significat obiectum prout mouere potest potentiam modo ipsi proportionato; modus autem ille non significat directè actum, sed vim obiecti ad fundandum actum; atque adeò illum non includit nisi obliquè tantum, & indirectè.

QVÆSTIO IV.

De actu vitali generatim.

Explicatis potentiis vitalibus, duo sunt de actibus earum vitalibus scitu digna: primò quidditas actus vitalis: secundò causa, per quam actus producit, vel etiam diuinitus produci potest.

SECTIO I.

Propria ratio, & quidditas actus vitalis.

Definitur actus vitalis, is qui manet in principio à quo est, postquam illud est perfectum in suo esse connaturali: sic enim constat ex dictis prima quæstione de propria ratione vitæ. Ex ea verò definitione triplex circa vitalitatem ipsius actus enascitur difficultas: prima, vtrum in omni actu vitali sit necessariò terminus aliquis realis productus de nouo: secundò vtrum reperitur etiam actio à termino distincta: tertio vtrum actus vitalis in vtroque consistat, an in altero eorum.

§. I.

Verum omnis actus vitalis habeat terminum aliquem intrinsecum, & actionem distinctam.

Omnis actus vitalis operatur circa aliquid, quod vocatur eius obiectum: sed quidam actus vitales producant entitatem illius obiecti sui, quales sunt omnes actus vegetatiui: alij non faciunt obiectum suum, sed illud supponunt iam factum; huiusmodi sunt omnes actus cognoscitiui, & appetitiui, quorum obiectum est extrinsecus eorum terminus.

Difficultas est ergo de actibus istis, quibus obiectum cognoscitur aut appetitur; vtrum præter extrinsecum illud obiectum producant etiam immanenter aliquem terminum, qui sit vera qualitas, v. g. intellectus producat intelligendo verbum aliquod mentis, quod sit expressa imago obiecti cogniti; oculus videndo pingat eorum imaginem quæ videt, & sic alie omnes potentie cognoscendo & amando producant in subiecto suo, vel seipsis veras qualitates; an verò actus cognoscitiui, & appetitiui sint duntaxat actiones omnino puræ, per se immediatè pendentes à potentia vitali, sine villo alio termino reali.

Conclusio affirmans. Dico primò, nullum esse actum vitalem cognoscitiuum aut appetitiuum, per quem non producat de nouo aliqua qualitas realis, quæ in poten-

tiis cognoscentibus dicitur species expressa, & in intellectu verbum mentis, in appetitiuis pondus & impulsus in obiectum. Ita docet commune Theologorum suffragium, à quibus non pauci discedunt Thomistæ.

Primò enim ratio generalis est, quia omnis actio vt sic est fieri; omne autem fieri est necessariò fieri alicuius termini; quomodo enim erit fieri si nihil fiat: ergo omnis actio etiam vitalis habet terminum productum de nouo. Neque vlla potest afferri ratio, cur actio transiens habeat necessariò terminum; actio verò immanens non habeat. Confirmatur primò, quia vbi est dependentia, ibi est aliquid dependens; dependentia enim est alicuius dependentia: omnis actio est dependentia: ergo in omni actione est aliquid dependens, siue terminus. Similiter vbiunque est aliquid factum vt quo, debet esse aliquid factum vt quod: omnis actio fit vt quo: ergo debet etiam aliquid esse factum vt quod: ergo habet terminum.

Secundò de actibus cognoscitiuis probari specialiter potest, quia omnis cognitio est assimilatio potentie cum obiecto, vt dicitur 4. *disp.* sed omnis actus cognoscitiuus est cognitio: ergo omnis cognitio est productio similitudinis. Omnis autem imago est vera qualitas: ergo cognitio est productio qualitatis.

Obiicitur primò Aristoteles 9. *Metaph.* textu 16. dicens, quasdam esse actiones, quarum nullum aliud opus est præter ipsam actionem: loquitur autem ibi de actibus cognoscitiuis, & appetitiuis: ergo in illis nihil fit præter ipsam actionem.

Respondeo Aristotelem eo loco velle duntaxat, quod actiones cognoscitiuæ non habent aliquod opus, quod post ipsas maneat, quale habent actiones transeuntes; sed non negare tamen, quod habeant aliquod immanenter productum, quod etiam illis cessantibus omnino cessat.

Obiicitur secundò. Si actio cognoscitiua quælibet necessariò habet terminum productum de nouo, erit etiam necesse vt motus localis, qui est verum fieri, & dependentia, terminum habeat productum de nouo, quod tamen 4. *Physicorum* negatum est.

Respondeo motu etiam locali produci aliquid reale, videlicet fluxum in spatio; qui non est tamen aliquid distinctum à motu, quia motus actio est purè adductiua. Cognitio verò non solum producit terminum, sed terminum etiam distinctum, vt statim dicam, quia cognitio actio est assimilatiua potentie cum obiecto, atque adeò actio est productiua.

Obiicitur tertio, cognitiones esse actiones à natura institutas, vt per eas vniantur potentie cum obiectis suis, non autem vt per eas aliquid producat; cognitio enim tendentia est in obiectum: cognitio ergo nihil producit in cognoscente nisi seipsam.

Respondeo cognitionem, quæ vnio est potentie cum obiecto, non posse fieri sine productione alicuius qualitatis, quæ sit nexu potentie, ex eo quod illam vniat cum obiecto.

Dico secundò, actionem qua producit qualitas terminans actum vitalem, esse modum ex natura rei ab illa qualitate distinctum. Contra Valquem, Quicquid, & alios non paucos, qui volunt qualitates illas vitales immediatè seipsis egredi ab agente absque actione aliqua media distincta.

Ratio est, quia nulla videtur esse causa sufficiens propter quam alie actiones distingui debeant à terminis,

Quaest. IV. Sect. I. de Corpore organico. 423

minis, ista verò non debeant distingui; tota enim ratio propter quam dicantur actiones aliae distinguì, est quia possunt illae fieri ab agentibus diuersis, immutato manente termino. Qualitas autem per actum vitalem producta pendere potest à diuersis agentibus; fieri enim potest ab habitu, vel sine habitu: fieri potest per illam, vel per aliam speciem impressam; imò fieri potest à solo Deo, ut statim dicam: ergo actio productiua huius termini est modus ab eo termino distinctus.

Prima obiectio. Obicitur primò. Id quod essentialiter pendet ab agente, pendet ab eo immediatè per seipsum; quod enim est essentialiter tale, seipso est tale. Actus vitalis pendet essentialiter ab agente; actus enim vitalis non potest fieri nisi à viuentè: ergo actus vitalis pendet per seipsum immediatè.

Respondeo duo esse in actu vitali, actionem & terminum: actio pendet essentialiter ab agente, pendetque per seipsam immediatè: terminus autem non pendet essentialiter; potest enim fieri à Deo solo, fieri potest per aliam speciem impressam, per habitum, vel sine habitu. Terminus ergo non pendet immediatè per seipsum ab agente, sed pendet mediante actione. Quomodo autem verum non sit, quod immediatè per seipsum pendeat id quod pendet essentialiter, patet ex dictis tract. 2. quando egi de creatione.

Secunda obiectio. Obicitur secundò. Vbi nullum est signum separabilitatis, ibi non est vllum signum distinctionis: sed non habemus signum vllum separabilitatis termini huius ab actione qua producitur: ergo non habemus signum vllum distinctionis.

Respondeo sufficiens esse signum separabilitatis, quia hic terminus omnino idem manens fieri potest ab alio agente; potest enim fieri per aliam speciem impressam, & per alium habitum.

§. II.

Verum actus vitalis essentialiter includat actionem, & terminum.

Contrauerfia. Cum ergo ex his duobus certum sit, integrari actum vitalem termino & actione, statim quaeritur, utrum illa duo ingrediantur conceptum essentialem actus vitalis; an verò actio tantum, aut terminus tantum. Censent videlicet multi Recentiores, actum vitalem potentiae cognoscentis & appetentis formaliter consistere in solo termino producto; actionem autem productiuam non ingredi conceptum istum essentialem: ita enim censent Suarez lib. 1. de Trinit. cap. 6. n. 5. Valquez 1. p. disp. 141. cap. 1. & 1.2. disp. 9. Valentia 1.2. disp. 1. q. 8. puncto 3. Vega lib. 6. in Trident. cap. 8. Herice disp. 45. cap. 3. Salas, Granados, Arriaga. Censent enim esse duo in ipsa intellectione; actionem, quae vocetur dictio; & verbum mentis quod sit intellectio.

Tertia conclusio. Dico tertio, actum vitalem formaliter includere actionem simul & terminum, aded ut neutrum sine altero sit actus vitalis. Ita docent Molina, Hurtadus, Conimbricenses.

Actio. Primò, quod terminus actus vitalis sit de formalitè eius conceptu, probatur, quia intellectio est quaedam assimilatio potentiae cum obiecto: sed assimilatio includit in suo conceptu formali realem similitudinem: ergo intellectio includit essentialiter & intrinsecè realem similitudinem, seu verbum

R. P. de Rhodes curs. Philosoph.

A mentis. Deinde intellectio versatur immediatè circa obiectum illud cognoscendum; actio sola non versatur immediatè circa obiectum, sed circa terminum: ergo actio sola non est tota intellectio.

Secundò quod actio etiam formaliter includatur in ratione formali actus vitalis, probatur; quia viuere in actu primo est posse realiter & physice agere in seipso: ergo vita in actu secundo, seu actus vitalis necessariò dicit actionem physicam & realem; nam vita in actu secundo non est aliud quam exercitium vitae in actu primo.

Respondent aduersarij actionem quae vita est, esse duplicem; alteram physicam, alteram grammaticalem seu intentionalem: vitam autem in actu primo aliam esse principium agendi in seipso physice, aliam esse principium agendi in seipso intentionaliter; alioqui Deus non esset viuens, qui non agit in seipso physice, sed solum intentionaliter.

Sed contra. Omnis vita physica includit actionem physicam: sed omnis vita intentionalis est necessariò vita physica: ergo vita intentionalis includit actionem physicam. Probatur minor. Potentia cognoscitiua, & appetitiua sunt vita intentionalis: sed illae sunt physice vita: ergo nulla est vita intentionalis, quae non sit physice vita. Probatur minor. Illud est vita physica, quod agit in seipso per veram actionem physicam: sed omnis potentia cognoscitiua creata agit in seipsa per veram actionem physicam; producit enim in seipsa qualitatem, & agere in seipso est formaliter viuere: ergo nulla est potentia cognoscitiua, quae non sit vita physica, provt est cognoscitiua; nam provt est vita physica, non est vita vegetatiua: ergo est vita cognoscitiua. Sicut ergo scribere non dicit solos characteres, nec solum eorum formationem, sed utrumque simul; sic etiam cognoscere dicit expressionem imaginis, & ipsam imaginem expressam.

Obicitur primò. Sola actio grammaticalis, seu tendentia in obiectum, quae licet actio non sit, explicatur tamen nomine actionis; sufficit ad constituendum hominem verè intelligentem & appetentem: sed solus terminus productus est actio grammaticalis, & tendentia in obiectum, etiam praecisa actione physica: ergo ille solus sufficit ad constituendum actum vitalem. Probatur maior & minor. Illud sufficit ad constituendum actum vitalem, & est tendentia in obiectum, quod constituit Deum vitaliter intelligentem: sola species expressa constituit Deum vitaliter intelligentem: ergo illa sufficit ad constituendum actum vitalem.

Respondeo negando, solam illam qualitatem praecisa actione physica esse actionem grammaticalem & vitalem tendentiam in obiectum; si enim illa praecindatur ab actione physica, est imago purè mortua obiecti, neque debet vocari actio, aut explicari nomine actionis; si enim poneretur à Deo in intellectu, non tenderet intellectus in obiectum. Ad probationem ergo respondeo negando, quod Deus per solam speciem expressam constituatur intelligens; nam in Deo, quamvis non sit actio vlla distincta, reperitur tamen actio & terminus æquivalenter, & ex illis duobus denominatur realiter intelligens. Est igitur in Deo vita intentionalis, & vita physica, non per actionem formalem accidentalem, sed per veram actionem substantialem æquivalentem actionibus creatis.

Nr 2 Obicitur

Secunda
obiectio.

Obiicitur secundò. Illud solum est tota cognitio, quod solum est tota representatio obiecti: species expressa sola est tota imago & representatio obiecti: ergo illa sola est tota cognitio. Probatur maior. Illud denominat intellectum intelligentem, seu representantem obiectum, per quod obiectum representatur: sed per solam speciem expressam obiectum representatur: ergo intellectus per solam speciem expressam denominatur intelligens.

Tertia ob
iectio.

Respondeo negando primam maiorem; nam illud non est tota cognitio, quod est tota imago obiecti; cognitio enim præter imaginem dicit etiam expressionem illius; sicut scriptio præter characteres, dicit illorum formationem. Ad probationem distinguo maiorem. Per illud redditur intellectus intelligens, seu representans obiectum, per quod obiectum representatur tantum formaliter, nego maiorem; per quod obiectum representatur actuè simul, & formaliter, concedo. Intellectus enim est representatio actiua simul, & formalis.

Obiicitur tertio. Si cognitio includit formaliter actionem: ergo cognoscere est agere: consequens est absurdum, quia si cognoscere est agere, cognosci est agi, & sic obiectum agit dum cognoscitur; & verbum per actionem cognoscitur: quæ omnia sunt falsa. Consequentia est evidens, quia actio tribuit necessariò suum effectum, qui est agere, & agi: cognitio est actio: ergo cognosci est agi.

Respondeo verum esse, quod cognoscere est agere terminum intrinsecum, non autem obiectum ipsum; unde cognosci est agi. Verbum mentis representans obiectum, non est agi obiectum ipsum; actio enim tribuit terminum intrinsecum denominationem acti, non denominationem cogniti. Quædam enim verba conveniunt soli termino intrinsecum; nam ille solus producit: quædam soli conveniunt termino extrinsecum, ut cognosci, cogitari; per loquutionem enim non representatur verbum, sed obiectum, sicut victor per actionem qua intrinsecè producit imaginem, denominat obiectum victum; imaginem verò productam intrinsecè.

Quarta
obiectio.

Obiicitur quarto. In divinis Pater Aternus intelligit per solam actionem productionem Verbi, non autem per ipsum Verbum, alioqui Spiritus sanctus non intelligeret, quia non producit Verbum: ergo Verbum non est intellectio, sed actio sola productiva Verbi. Deinde vivere est immanenter operari: ergo vita actualis est operatio immanens. Vegetativa enim vivunt ex eo, quod operantur immanenter; terminus enim vitæ vegetativæ non spectat intrinsecè ad actum vitalem.

Respondeo non esse paritatem inter Deum & creaturas; Verbum enim in Deo non est intellectio, quia Deus non producit Verbum ex defectu intellectiois, sed ex eius fecunditate; nam verbum est origine posterius, quàm intellectio. Creatura verò producit Verbum ex defectu intellectiois; ideo verbum in creaturis est ipsa intellectio, saltem partialiter. Cum dicitur quod vivere est immanenter operari, non sola significatur actio cum negatione termini, sed actio simul & terminus, in qualibet vita, etiam vegetativa.

SECTIO II.

De causa productiva actus vitalis.

Posito quod potentia animæ non sint realiter distinctæ ab anima, ut nuper probatum est, non est difficile statuere de causa per quam immediate actus vitalis producit. Sed in sententia tamen receptissima, quæ potentias animæ distinguit ab anima, graviter controuertitur, utrum actus vitalis à sola potentia immediate producat; an verò etiam anima immediate ad illum influat. Esse autem necesse ut anima etiam per se influat, satis probatum est eo loco. Et confirmari adhuc etiam potest, quia si anima non concurreret immediate per seipsam ad bonos aut malos actus, anima ipsa non esset digna odio aut amore, pena vel premio, vituperio vel laude; nemo enim illa omnia meretur nisi ob id quod ipse fecit, & ob id quod potest impedire: si autem solæ agunt potentia, anima ipsa non facit bonum aut malum opus, neque illud potest impedire: sicut si calor esset liber ad calefaciendum, aut non calefaciendum, nemo vituperandum esse putaret ipsum ignem, si calor non calefaceret; sicut etiam peccatum filij nunquam tribuitur patri, qui non potuit illud impedire. Et sanè si diuinitus anima separata esset à suis potentiis, illæ autem peccarent, certè voluntas sola rea esset, non autem anima: sed quando anima est coniuncta suis potentiis non magis influat immediate quàm si esset separata: ergo non magis est laudabilis vel vituperabilis. Deinde non est facile dicere quomodo sola sympathia & radiatio potentiarum in eadem anima sufficiat ut intellectu aut imaginatione aliquid cognoscere in ipso capite, appetitus qui est in corde statim exardescat, ut vulnerato pede statim sensus communis id percipiat, & appetitus ob id doleat, illa enim sympathia, tamen negari non potest, tamen si anima nihil prorsus percipit aut sentit, videtur incredibilis. Neque retorqueri potest argumentum pro animabus brutorum, quæ sunt diuisibiles, & tamen vulnerato equi pede, statim totum animal sentit & dolet; nam tamen partes illæ diuersæ sunt, componunt tamen eandem animam & vnitæ sunt; ideoque mirum non est, quod inter eas talis sympathia reperiatur, ut vna parte læsa, pars altera eiusdem animæ id percipiat.

Posito ergo quod causa naturaliter productiva cuiuslibet actus vitalis, non sit nisi anima, cuius potentia non sunt realiter aliud ab ipsa, meritis queritur, utrum per diuinam potentiam actus vitalis effici possit ab alio quàm à potentia vitali; v. g. utrum mea intellectio effici possit à Deo solo, & poni vel in meo intellectu, vel in lapide.

In qua difficultate apud omnes Doctores, tum Philosophos, tum Theologos celeberrima tria video queri posse. Primò utrum actus vitalis sumptus formaliter, v. g. visio, vel intellectio, produci possit à Deo solo in aliquo subiecto quod diceretur videre aut intelligere. Secundò utrum produci possit à solo Deo terminus actus vitalis, & poni vel in proprio subiecto, vel in extraneo. Tertio utrum illud subiectum, in quo esset positus ille terminus, esset reuerà intelligens, aut videns.

Dico primò, actum vitalem sumptum formali-